

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר

# זֹהַר הַשַּׁבָּת

## פְּרָשַׁת תִּזְרִיעַ



תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׂמִירַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירוֹת הַזֹּהַר, סְפִירוֹת מִיחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִיר מִדָּהִים בְּהַמְשִׁכִּים מִשְׁנֵי בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאָקָא.
- ח. מְזֻכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכַב"א

תְּשִׁירֵי תִשְׁע"א לַפ"ק

# הוצאת:



## שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס  
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI  
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI  
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross  
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

### מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

### לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו  
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"  
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל  
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8  
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel  
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300  
[hazohar.com@gmail.com](mailto:hazohar.com@gmail.com)





# תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ד.....זכּוּתָא דְּבַר יוֹחַאי.....
- ה.....אוּר הַזֶּהָר הַמְחַלֵּק.....
- ז.....הַסְּכָמוֹת וּמְכַתְּבִים (הַמְשֵׁף).....
- ט.....שְׁלַחַן עֲרוּףָה הַלְכוּת שְׁבַת מְחַבֵּר וּרְמ"א.....
- י.....שְׁבַת בּוֹ תְּשׁוּב.....
- יט.....זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשְּׁבַת וַיָּמִים טוֹבִים.....
- יז.....מְדוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?.....
- כא.....הַשְּׁבַת בִּישׁוּרָאֵל כְּהַלְכָתָה.....
- כג.....סְפוּרֵי הַזֶּהָר.....
- כה.....מִפְּנֵי מַה הַסְּתִיר הַקַּב"ה מִבְּעַל "מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת" אֶת הַמְּכַשְׁלָה הַנּוֹרָאָה?.....
- כז.....בְּעִיר קְרֵאקָא.....
- כט.....מִזְכָּה הַרְבִּים כְּהַלְכָתָה.....
- לא.....אַגְרוֹת הַזֶּהָר.....



# זכותא דבר יוחאי

כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק

ישראל הקדושים והטהורים המה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק - כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוה"ק הקדוש, במיחד בדורנו דרא בתראה [דור אחרון], שעל זה אמרו רבותינו ז"ל (שבת קל"ח ע"ב): תנו רבנן, כשנכנסו רבותינו לחרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל, שנאמר: "הנה ימים באים נאם ה' אלקים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמע את דברי ה'..." תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר: חס ושלום שתשתכח תורה מישראל, שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו"...

המשך יבא

**א.** הרמח"ל זי"ע לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף וללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. וז"ל: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח אל התבה הזאת וננצל. ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמות, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הלו לפניהם ה' ומאספכם אלקי ישראל..." כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח. והאמת, כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י זי"ע), שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח (ראה בארך באור הזוה"ק).

**ב.** כי לא תשכח מפי זרעו, אותיות יוחאי, על ידי זרעו של יוחאי שהוא רבי שמעון בן יוחאי, לא תשכח התורה. לכו חזו מפעלות השם, התגלות נפלא מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכרוננו לברכה: רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. כמוכא בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שבת קל"ח): כשנכנסו רבותינו לחרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל, ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח. שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו". וכמבאר בזהר (נשא מכה): 'בהאי חבירא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא'. - ועתה בוא וראה והבו נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על כן סמוך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו". כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרמז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו" הם אותיות יוחאי, וזה שמרמז ומגלה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו, מפי זרעו דיקא, הינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי. כי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות כנזכר לעיל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה, כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנזכר לעיל. - ונדע, שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר. כי דע, כי = 6 צריך למחוק המלה "כ"י האחרון ולהוסיף לפני תיבת "התנא": האות "ש" [שהתנא] = התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דינאל ד'): עיר וקדיש מן שמי אגח, ראשי תבות שמעון וכו'. (ספר לטוטי מוה"ר - בחלת הספר).

המשך יבא





# אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

כָּבֵר עֲשִׂינוּ חֶשְׁבוֹן שְׁכ"ה (325) דְּפִין שְׁל דְּפוּס מְנוּטוּבָה מְזַהֵר לְחַמְשָׁה לֵילוֹת  
יְשָׁלִים הַזְהָר וְתַקּוּנֵיהֶם

יְזַהֵר שְׁיִהְיֶה לוֹ קְבִיעוֹת בְּזַהֵר אֶחָד לְגִירְסָא וְאֶחָד לְעִיּוּנֵי, וְיִקְדִים אֶל הַמַּעֲיָן  
וְאַחַר כֵּן לְגִירְסָא כְּשִׁיקְרָא בְּקוֹל תְּעוּרָר הַכְּנָנָה וְתַעֲבֹר הַשָּׁנָה כְּבֵר עֲשִׂינוּ חֶשְׁבוֹן  
שְׁכ"ה (325) דְּפִין שְׁל דְּפוּס מְנוּטוּבָה מְזַהֵר לְחַמְשָׁה לֵילוֹת יְשָׁלִים הַזְהָר וְתַקּוּנֵיהֶם.  
(סדור רבי שבתי ראשקובער סדר למוד דף יז)

לְגַרְסֵי אֵינִישׁ אַף עַל גַּב דְּלֹא יַדַּע מַה קְאָמֵר

כִּי הַלּוּמֵד בַּתּוֹרָה וּמִבֵּין וּמִכִּיר בְּפִלְפוּל וּסְבִרַת הַתּוֹרָה וּמַתְעַנֵּג לְזֶה לֹא נִקְרָא  
לְמוּד הַתּוֹרָה עֲבוּדָה וְיִגִיעָה וְעָמַל כִּי בְּזֶה שְׂאָדָם נִהְנֶה וְשָׂמַח לֹא יַעַף וְלֹא יִגַּע  
וְכִמוֹ שְׂאָמֵר בַּמְדָּרָשׁ (יְלִקוּט שְׁמַעוֹנֵי, יִשְׁעִיָּה פָּרַק מִג, רַמְזוֹ תַנּוּז): וְלֹא אוֹתִי קְרֵאתָ יַעֲקֹב  
וְכוּ' אֶת טָרַח כָּל יוֹמָא וְלִית אֶת לְעִי וְצִלוּנֵי קָמִי אֶת לְעִית. כִּי רַק הַלּוּמֵד תּוֹרָה  
מִתּוֹךְ הַדְּחָק וּמִתּוֹךְ טְרוּפָה הַדַּעַת אַף שְׂאִינְנוּ מִבֵּין בְּהָ הֵיטֵב רַק שְׁלוּמֵד מִצַּד  
שֶׁהוּא תּוֹרַת הַיְוֵה כְּמוֹ שְׂאָמֵר דְּוֹד הַמְלִךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם מִמְשַׁפְּטֵיהּ לֹא סָרְתִי  
יַעַן כִּי אֶתָּה הוֹרַנְתִּי וְזֶה בְּאוּר הַכְּתוּב גְּרָסָה נִפְשֵׁי מְלִשׁוֹן לְגַרְסֵי אֵינִישׁ שְׁלוּמֵד  
אֲנִי מִצְּוֹתֶיהָ אַף כִּי אֵינְנוּ מִבֵּין טַעְמָה אֶךְ תְּאוּתִי הִיא אֶל מְשַׁפְּטֵיהּ יַעַן כִּי הוּא  
מְשַׁפְּטֵיהּ וְכִמְאָמְרָם זְכוּרָנָם לְבָרְכָה לְגַרְסֵי אֵינִישׁ אַף עַל גַּב דְּלֹא יַדַּע מַה קְאָמֵר  
וְאַצֵּל זֶה הַלּוּמֵד עַל אַפֵּן זֶה אֶצְלוֹ נִקְרָא יִגִיעָה וְעֲבוּדָה וְעָמַל כִּי לֹא יִרְגִישׁ  
הַתְעַנּוּג מִהַתּוֹרָה וְאַצֵּל זֶה נִקְרָא כָּל הַתּוֹרָה חֻקָּה בְּלֹא טַעַם כִּי זֶה אֵינוֹ מִבֵּין  
טַעְמָה מִפְּנֵי דְּחֻק וְטְרוּפָה הַדַּעַת שְׁלוֹ וְזֶה הַפְּרוּשׁ שְׁתַּהֲיוּ עֲמִלִים בַּתּוֹרָה הֵינּוּ  
שְׁתַּלְמְדוּ הַתּוֹרָה אַף שְׁיִהְיֶה בְּדָרְךְ חֻקָּה וּבִרְבַּע עָמַל וְיִגִיעָה.

(ישמח ישראל פְּרַשְׁת בְּחֻקוֹתֵי)

כְּדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק וּבְפָרְט בְּסוּף יוֹמֵיָא אֵילִין  
בְּאַחֲרִית יְמֵי גְלוּת אָדוּם וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי בְּכַחוֹ וּבְכַח הַזְהָר הַקְּדוֹשׁ חֲבוּרוֹ  
דִּיתְפָּרְנְסוֹן בְּדָרָא בְּתַרְאָה לְהַצִּיל מִחֻבְלֵי מְשִׁיחַ וּיְפָקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּכַחוֹ  
בְּבִרְכוֹת (דף ס:): כְּדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק וְכֵן עוֹד בְּכַמְּהָ  
דְּיֹכְתִי בְּש"ס וְלִשׁוֹן בְּשַׁעַת הַדְּחָק (דְּוָקָא) יֵשׁ לוֹמֵר עַל פִּי דְּבִרְיִי הַש"ס סְכָה (מַה:)



זהר  
השבת



שָׁאֵמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי (דְּהוּא סֵתָם רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּכָל מְקוֹם) יְכוּלָנִי לְפֹטֵר אֶת כָּל הָעוֹלָם מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפוֹ וְהֶאֱחָרוֹן הַכְּבִיד כְּעֵת סוֹפוֹ שֶׁל גְּלוּת אָדוֹם (שֶׁהוּא קֹדֶם בֵּיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן) שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי הוּא שְׁעָמַד בְּנִפְשׁוֹ כְּנֶגֶד מַלְכֵי רוּמֵי (אָדוֹם) כְּדֹאֲמַרֵּינוּ בְּשַׁבָּת, וְעַל כֵּן אָמַר הַמְּלָךְ אֲזַ שְׁמַעוֹן שֶׁגָּנָה יְהָרַג, וּבִפְרָט בְּסוֹף יוֹמֵיָא אֵילִין בְּאַחֲרִית יַמֵּי גְלוּת אָדוֹם, וְזֶהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בְּכַחוֹ וּבְכַח הַזְהָר הַקְּדוֹשׁ חֲבוּרוֹ דִּיתְפָּרְנְסוֹן בְּדָרָא בְּתַרְאָה לְהַצִּיל יַחְבְּלֵי מְשִׁיחַ וַיִּפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּכַחוֹ וְאֵלּוּ הַיָּמִים נִקְרְאִים שְׁעַת הַדְּחָק בְּדוּחָקָא (דְּגְלוּתָא) בְּתַר דּוּחָקָא כְּמַבְאָר בְּזֶהֱרַ הַקְּדוֹשׁ, עַל כֵּן שְׁפִיר אָמְרוּ (רַק בְּרַשְׁבִּי) כְּדָאִי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמָּךְ עֲלֵיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק שְׁעוּמַד בְּעוֹדְנוּ בְּשַׁעַת הַדְּחָק הֵינּוּ בְּשָׁנִים הָאֵלּוּ וְעַל זְכוּתוֹ אָנּוּ סוּמְכִין כְּנֹזְכֵר.

(דְּבַרֵי תוֹרָה מִהֶדְרָא ט' אוֹת לט)

בְּכַח רַשְׁבִּי" יִתְחַזְּקוּ עַד בֵּיאַת גּוֹאֵל צְדָק - רַשְׁבִּי" מְמַשִּׁיף גַּם אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוּתוֹ שֶׁלֹא יִסִּיר מֵאֲתַנּוּ אוֹר זֶהֱרַ בְּהִירְתוֹ לְהֶאִיר מִתּוֹךְ חֲשֻׁכָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵהַ דְּמַצִּינּוּ הַרְבֵּה פְעָמִים בְּזֶהֱרַ הַקְּדוֹשׁ וּבִתְקוּנֵים כְּדֹאֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי דְּבַרֵי תוֹרָה וְאֵיגְלֵי רִזִּין עֵילָאִין הוּוּ בְּכוֹ חֲבַרְיָא וְאָמְרוּ וַיְ כַּד תִּסְתַּלַּק מִן עֲלְמָא מֵאֵן יִנְהִיר נְהוּרָא דְּאוּרִיתָא וְכוּ' וַיִּשְׁתּוּמֵם כָּל עוֹבֵר עַל זֶה וְכִיּוֹצֵא לְשׁוֹנוֹת כָּאֵלוּ שְׁנַמְצָאוּ שֶׁם לוֹמַר זֶה לְאָדָם חֵי בְּפָנָיו לְעוֹרֵר קִינָה מֵהַ שְׁיֵהִיָּה בְּעַת פְּטִירְתוֹ בְּפִרְט לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי רַבֵּם וְאֵיךְ יִפְתָּחוּ פִּיה וְכוּ' לְדַבֵּר כְּזֶה אִךְ הִיָּה לָהֶם כְּנֶרְאָה הַהֲכָרַח מִחֲמַת שְׁשֻׁמְעוֹ מִרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁצוּחַ וַיְ דְּגְלוּתָא יִתְמַשֵּׁף וַיִּדְעוּ וְהִבִּינוּ גְּדַל הַחֲשָׁכוֹת שְׁיֵהִיָּה אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוּתוֹ וְהַדּוּרוֹת הוֹלְכִים וְחֹסְרִים מֵהַהֲתַגְלוּת הַנְּסִיווֹנוֹת וְהַהֲסָתֵר יִתְגַּבֵּר חֵס וְשְׁלוֹם וְלֹאֲשׁר יִדְעוּ כִּי בְּכַח רַשְׁבִּי" יִתְחַזְּקוּ עַד בֵּיאַת גּוֹאֵל צְדָק וְכִמּוֹ שְׁאָמְרוּ בְּזֶהֱרַ הַקְּדוֹשׁ כִּי בְּהַאי חֲבוּרָא יִתְפָּרְנְסוֹן בְּדָרָא בְּתַרְאָה דִּיִּיתִי מְלָכָא מְשִׁיחָא, עַל כֵּן עוֹרְרוּ הָעַקֵּר אֶת רַשְׁבִּי" לְהֶאִיר בְּדַבְּרֵיו אֵלּוּ עַל דּוּרוֹת שְׁלֹאֲחֲרֵיו עַד דָּרָא בְּתַרְאָה הַזֹּאת וְזֶה יֵהִיָּה עַל יַדִּי דְּבַרֵי תוֹרְתוֹ עַל כֵּן בְּעַת מֵאֲמַרְיוֹ שְׁאָמְרוּ זְכָאָה חוֹלְקֵיהוֹן דְּחֲבַרְיָא דְּשְׁמַעוֹן מִיְלֵי דְּאוּרִיתָא מְפּוּמָךְ עוֹרְרוּ אוֹתוֹ לְזִכֹּר לְהַמְשִׁיף כַּח קֹדֶשֶׁת תוֹרְתוֹ גַּם אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוּתוֹ שֶׁלֹא יִסִּיר מֵאֲתַנּוּ אוֹר זֶהֱרַ בְּהִירְתוֹ לְהֶאִיר מִתּוֹךְ חֲשֻׁכָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִבְּנֵי תוֹרָה וּבְהֲכָרַח הִיָּה לָהֶם לְמַעַן תִּקּוּן עוֹלָם בְּדוּרוֹת הַבָּאִים לְעוֹרֵר הַרְחַמְנוּת בְּלִבּוֹ מֵהַ שְׁיֵהִיָּה אַחֲרֵיו כְּדִי לְהַמְשִׁיף הַכַּח לְטוֹבָה לְהַקִּימּוֹ בְּגְלוּתְנוּ כֵּן יְהִי רְצוֹן בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ.

(דְּבַרֵי תוֹרָה מִהֶדְרָא קַמָּא אוֹת ס')





# הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָה)

## הרב יהודה מלבר

ב"ה, יום ג' פ' תצוה, ז' אדר א תשל"ח  
לכבוד הה"ג המופלג המפואר בש"ט הרב שלום גראס שליט"א.  
הנני שולח לכבודו טשעק ע"ס 5 דולר בעד ספרו "זבחו זבחי צדק" ששלח אלי  
ואברכהו בהצלחה רבה "ויפוצו מעיינותיו חוצה" להרמת קרן התורה ולומדיה.  
בכבוד רב  
יהודה מלבר

## יצחק אייזיק אייכענשטיין

אב"ד ור"מ קיוויאשד רב דקהל עדת יראים עטרת צני פארעסט הילס,  
נ. י.

ב"ה. אור ליום ג' וישב תשל"ח  
שוכט"ס לכבוד הרה"ג עוסק בצרכי ציבור וכו' מוהרש"י גראס שליט"א... בפרט  
במדינה זו המשובשת בתאוות ממון וכבוד מנפש ועד בשר...  
שיטה זו קבלתי פא"פ מפי כ"ק מרן שליט"א השי"ת יאריך ימיו ושנותיו עביג"צ...  
ואחתום בזה בשים שלו' טובה וברכה בימים ולילות מאושרים...  
הק' יצחק אייזיק אייכענשטיין  
ר"פ המחאה של ח"י דולר

## יצחק דישי

בס"ד ערש"ק פר' תולדות ר"ח כסלו התשל"ח. לכבוד הרב שלום יהודה גראס  
שליט"א, אחדשה"ט וכט"ס.  
היות והיה לי ולחברי תועלת רבה מספרו נפש ישעי', ומסתמא נפיק גם תועלת  
מקונטרסים "קדושת בנות ישראל" וחינוך ישראל סבא, הריני מבקש מכ' שיכתוב לי מה  
מחירים בכדי שאשלח לו את הכסף.  
אודה לו מראש

דו"ש וטובתו כה"י  
יצחק דישי  
בונס איירעס, ארגענטינא



זהר  
השבת





## שמואל טובי' שטערן

ב"ה, ה' מנ"א התשל"ח.

שוכט"ס למע"כ ידידי הרב הגאון... מוה"ר שלום יודא גראס שליט"א.  
אחדשה"ט, שמחתי בראותי מעשי ידיו אמת ומשפט הנהו תרי צנתרי דדהבא ספריו  
היקרים ששלח אלי. יישר חילו לאורייתא כי כל רב ומורה הוראה יכול למצוא בהם  
חפנים, ובוודאי זכה וזיכה את הרבים, ועוד להרבות תורה ויר"ש.  
נא לקבל ממני מתנה עבורם וגם בקרוב אשלח לו מתנה את ספרי שו"ת השביט ח"ה  
וח"ו, היוצאים לאור כעת.

בכל הכבוד הראוי, נזכה לראות בנחמת ציון וירושלים.  
דושה"ט

שמואל טובי' שטערן, אב"ד מיאמי ביטש

## כולל אברכים על ידי מוסדות התורה מארוקן

ב"ה, כ"א חשוון תשל"ח

כבוד הרב הגאון הגדול הנודע לתהלה ולתפארת וכו' וכו' מוהר"ר שלום יודא  
שליט"א גראס.

שלום וברכה

הגיענו השמועה המשמחת אשר כת"ר זכה וזיכה את הרבים בב' ספרים נפלאים ה"ה  
גדולי יודא על הל' ציצית, ומזוזות שלום על הל' מזוזה.

ולכן נבקש מכת"ר לשלוח לנו 2 טופסים של ס' גדולי יודא ו1 טופסים של ס' שערי  
שלום, לזכות בהם את הרבים בכלל ואת חברי כוללנו בפרט. במחיר אשר ישית עלינו  
כת"ר, ויבא שכמ"ה.

בברכת התורה

הרב שלום איידעלמאן ראש הכולל

## שנת תשל"ט

### שמואל הלוי ואזנר

### רב אב"ד ור"מ זכרון מאיר, בני-ברק

ב"ה, יום ב' וישלח תשל"ט לפ"ק, פה ברוקלין יצ"ו.

ראה ראיתי החי' החשוב על איסור יחוד וצניעות בנות ישראל בכלל אשר פעל ועשה  
כב' ההגה"צ מזכה את הרבים כש"ת מוהר"ר שלום יודא גראס שליט"א הרב דהאלמין  
פה ברוקלין יצ"ו. הספר הנ"ל מחובר בלשון המדובר המורגל כדי להרגילו בפי הבריות  
אנשים ונשים, ובפרט עניני יחוד שהם הדרגא הראשונה לאיסור חמור דעריות - ובעו"ה  
נפרץ לרוב, ובפרט בערים גדולים שהנשים והבנות עובדות בבתי חרושת ומשרדים והוא  
הגורם שהמחיצה של קדושה ששמה התורה בין ב' המינים - נפרצה ב"ג פרצות - וע"כ  
כל מי שעומד בפרץ ברוך יהיה.

ע"ז בעה"ח ומצפה לחסדי ה'

שמואל הלוי ואזנר







# שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

## סֵדֵר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פְּרֻשֵׁת תַּזְרִיעַ

### המשך סימן שג - דיני תכשיטי אשה

**כו.** אסור לקלוע האשה שערה בשבת ולא להתיר קליעתה אבל יכולה לחלוק שערה. הגה: ויש אוסרים לחלוק שערה דהיינו לעשות השייט"ל (רש"י ואור זרוע) וכן נהגו לאסור לעשות על ידי כלי אבל באצבע בעלמא נהגו להקל:

**כז.** אסור לסרוק במסרק בשבת ואפילו אותו שעושים משער חזיר שאי אפשר שלא יעקרו שערות. אבל מותר לחוף ולפספס ביד (בית יוסף):



### סימן שד - על איזה עבד מצווה על שבתתו,

#### ובו ג' סעיפים

**א.** אדם מצווה על שבתת עבדו שמל וטבל לשם עבדות וקבל עליו מצות הנוהגות בעבד אבל אם לא מל וטבל אלא קבל עליו שבע מצות בני נח הרי הוא כגר תושב ומותר לעשות מלאכה בשבת לעצמו אבל לא לרבו ואסור לכל ישראל לומר לו לעשות מלאכה בשבת לצורך ישראל ואפילו מי שאינו רבו ואם לא קבל עליו שום מצוה אלא עדיין הוא כותי גמור דינו שוה לקבל עליו שבע מצות ולפי זה צרכי חולה שאין בו סכנה דקיימא לן אומר לאינו יהודי ועושה וכן מת ביום טוב ראשון דקיימא לן יתעסקו בו עממין אסור לומר לעבד ישראל אפילו הוא עובד עבודת גלולים דכיון דמלאכת העבד אסורה מן התורה לא הותרה בדבר שאין בו פיקוח נפש ויש חולקים ומתירים בזה ומכל מקום אם היה עושה מלאכת רבו שלא מדעתו וניכר שאינו עושה לדעתו מותר ואין צריך להפרישו (אפילו קבל עליו שבע מצות) ולישראל אחר שאינו רבו אפילו עושה לדעת ישראל מותר כל שאין שם אמירת ישראל ובלבד שלא ינהג ישראל בשבת מאותה מלאכה ויש אומרים שכל שלא קבל עליו שבע מצות בני נח כיון דאינו יהודי גמור הוא אין רבו מוזהר עליו ולפי זה צרכי חולה שאין בו סכנה וכן צרכי מת

ביום טוב ראשון מותר לומר להם לעשותו. הגה: וכל עבד שמצווה על שבתתו אסור לצאת בחותם שעשה לו רבו להראות בו שהוא עבדו ואם הוא של טיט מותר לצאת בו כשתלוי בצוארו אבל לא בכסותו ובשל מתכת בכל ענין אסור (טור) ואם העבד עשה החותם לעצמו אפילו בשל טיט בכל ענין אסור (המגיד פרק י"ט):

**ב.** והיכא דמותר העבד לעשות מלאכה לעצמו אם אמר לו האדון שיעשה לעצמו ויוזן עצמו ביום השבת כיון שהתנה עמו מבעוד יום עושה הוא לצרכי מזונותיו ובלבד בצנעה שלא יהא בדבר חשש רואים:

**ג.** אינו יהודי גמור שהוא שכיר אין רבו מצווה על שבתתו:



### סימן שה - במה בהמה יוצאת בשבת, ובו כ"ג

#### סעיפים

**א.** בהמה יוצאת במה שמשתמרת בו אבל אם אינה משתמרת בו אז הוי נטירותא יתירתא ביותר והוי משאוי וכן כל דבר שהוא לגוי ולא לשימור לא תצא בו הילכך נאקה יוצאת בזממא דפרזלא שהוא טבעת של ברזל ונוקב חוטמו ומכניסו בו וחמרא לובא בפגא דפרזלא דהיינו בריג"א והגמל באפסר שהוא קבישטר"ו ופרד וחמור וסוס יוצאים באפסר או ברסן שהוא פרינ"ו אבל לא בשניהם ומותר לכרוך חבל האפסר סביב צווארה ותצא בו ומותר לטלטל האפסר וליתנו עליה ובלבד שלא ישען עליה:

**ב.** אם קשר חבל בפי הסוס הרי זה משאוי לפי שאינו משתמר בו:

**ג.** לצאת חמור בפרומביא (פירוש רסן של ברזל) אסור:

**ד.** כל בהמה שעסקיה רעים אף על פי שאין בנות מינה צריכות לאותה שמירה והיא צריכה מותר לצאת בה:

**ה.** בעלי השיר כגון כלבים של ציידים וחיות קטנות שיש להם כמין אצודה סביב צוארן וטבעת קבועה





## המשך מעמוד ד

ה. מותר ליתן מרדעת על החמור מפני הצנה ובלבד שלא יקשרנו בו מפני שכשושר צריך ליקרב אליו ונמצא משתמש בבעלי חיים אבל על הסוס כיון דלית ליה צער צנה אסור ליתן עליו מרדעת כלל ולהסיר מרדעת בשבת בין מן החמור ובין מן הסוס אסור כיון דלית ליה צער אם לא יסירנה ואוכף אסור בין ליטול בין להניח בין לחמור בין לסוס:

ט. אוכף שעל גבי החמור שבא מן הדרך ונתיגע וצריך להסירו לצננו לא יטלנו בידו אלא מתיר החבל מתחתיו ומוליכו ומביאו בחצר והוא נופל מאליו:

י. אין תולין לחמור טרסקל (פירוש כלי של ערבה קלופה ומכוסה בעור) בצוארו ליתן מאכל בתוכו שיאכל משם אבל עגלים וסייחים שצוארן קטן ומצטערים לאכול על גבי קרקע שרי בחצר אבל אין יוצאים בו:

בה ומכניסין בה רצועה ומושכין אותם בה מותר שיצאו בשיר הכרוך על צוארן ויכולים למשכם בהם: ו. אילים יוצאים לבוכים והוא עור שקושרים להם תחת זכרותם שלא יעלו על הנקבות והרחלות יוצאות שחוזות והוא שקושרין אליהן כלפי מעלה כדי שיעלו עליהן הזכרים ויוצאות כבונות והוא שקושרים בגד סביבן לשמור הצמר שיהיה גקי והעזים צורות והוא שקושרים ראשי דדיהן ודוקא כשקושרים אותם כדי שיצטמקו דדיהן ולא יחלבו דאז מהדק שפיר אבל אם קשר כדי לשמור חלבן שלא יפול לארץ אסור דלא מהדק שפיר וחיישינן דלמא נפל ואתי לאתויי:

ז. חמור יוצא במרדעת (פירוש כמין אוכף קטן שמניחין על החמור כל היום כולו כדי שיתחמם) והוא שתהא קשורה לו מערב שבת ושאר כל הבהמות אסורות ולא יצא באוכף אף על פי שקשור לו מערב שבת:





## שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מִסְפָּר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מִזוּהַר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס  
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

### פֶּרֶק ה'

#### תּוֹכַן הַעֲנִינִים

- א. השבעה היכלות דגן עדן התחתון וגן עדן העליון.
- ב. היכלות מיוחדות לאלו הנשמות שעבדו את בוראם במסירת נפש בלי ליאות.
- ג. לאחר התחיה שיגיע לאלף השביעי בהתחדשות העולמות, בעת שהקדוש ברוך הוא יחדש עולמו, ישארו שם רק הצדיקים.
- ד. איך אפשר לזכות לגן עדן ולא יצטרך לבוא עוד הפעם בגלגול.



### פֶּרֶק ה'

#### השבעה היכלות דגן עדן התחתון וגן עדן העליון

ונגד אלו השבעה היכלות דגן עדן התחתון יש שבעה היכלות עליונות, כי יש גן עדן התחתון ויש גן עדן העליון (כמובא בזה"ק בראשית דף ל"ח ע"א, ועוד בכמה מקומות). ויש היכלות העליונות בגן עדן העליון שזוכים לזה הנשמות שעבדו את בוראם בחיות, ולא בעצלות ובעצבות ובמרה שחורה, ואלו שעבדו את בוראם בחיות ובשמחה ובהתלהבות אלו מכניסים אותן להיכלות עולם היצירה, אשר היכלות דלתתא אין להם ערך כלל להיכלות דלעילא, ולפעמים בעידן רצון גם הנשמות שלא זכו מצד מעשיהם להיות שרוים שם, עולין לפעמים בעתות רצון לאלו היכלות לפי מדריגתן.

**היכלות מיוחדות לאלו הנשמות שעבדו את בוראם במסירת נפש בלי ליאות**

**ולמעלה** מזה יש היכלות בעולם הבריאה לאלו הנשמות שעבדו את בוראם ביראה גדולה במסירת נפש בלי ליאות, ואינהו נעשו ונתהוו לבחינות שרפים.



זהר  
השבת





**וייש** צדיקים אשר נעשה נשמתם בבחינת שם משמות קודש, (כמובא בספר מדרש פנחס אות צ"ג, עיי"ש), וכפי זכותן וזכות תורתם ועבודתם, מתעלין מדרגא לדרגא אשר (ישעי' סד, ג) "עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לך".

**ואין** לשער גודל שמחת הקדוש ברוך הוא בצדיקים, דמשתעשע בהו בגן עדן התחתון והעליון, המוכן ומזומן לאלו שלא נתפתו בתר האי חויא בישא, ועבדו רעותא דמאריהון, כמובא בזוהר חדש (בראשית במדרש הנעלם פרשתא ה' ד"ה רוח צפון), וזה לשונו:

**תאנא** אמרבי רבי שמעון בן יוחאי, ביה שעתא נפק קודשא בריך הוא מאינון עלמין סגיאין דכסיף בהו, ואתי לאשתעשעא עם צדיקיא בגנתא דעדן, וקל כרוזא כריז קדמוהי ואמר (שה"ש ד, טו) עורי צפון ובואי תימן, כלומר, עורי רוח צפון ואיתער למיתי לעלמא ולאפחא בבוסמיא דעדן, הדא הוא דכתיב (שה"ש שם) "הפיחי גני יזלו בשמיו"

**דתאנא** בזמן"י שרוח צפון מנשבת בחצי הלילה והקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן, כל הבשמים וכל האילנות שבגן עדן עולים ריחם ומזמרים לפניו, דכתיב (דברי הימים א' טו, לג) "אז ירננו עצי היער מלפני ה'", אמר רבי שמעון האי יער כמה דאת אמר (שה"ש ה, א) "אכלתי יערי עם דבשי".

#### הערות

**סג.** כדין כיון דנהרין וכו'. אז כיון שמאירים אור באור, דהיינו אור החסדים באור החכמה, ב' האורות מתחברים יחד ומאירים. אח"כ אלו גוונים, דהיינו האורות של הזווג הזה, יורדים ומסתכלים להשתעשע באלו נשמות הצדיקים, שעלו למ"ן כנ"ל, ומתקנים אותם שיעטרו למעלה. ועל זה נאמר, עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו.

**סד.** הקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן: [פירוש הסולם - מאמר תדשא הארץ דשא:] תאנא אמר רבי שמעון בן יוחאי ביה וכו'. ולמדנו, אמר רבי שמעון בן יוחאי, בה בשעה, יוצא הקדוש ברוך הוא מאלו העולמות המרובים שחושק בה, ובא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן, וקול הכרוז מכריז לפניו ואמר, עורי צפון ובואי תימן. כלומר, עורי רוח צפון. ונתעורר לבא לעולם, ולהפיח בבשמים של העדן. זהו שכתוב, "הפיחי גני יזלו בשמיו".





**וכל** הצדיקים כלם<sup>ה</sup> נהנין מזיו אספקלריא של מעלה, וניזונין ממנו ומזמרין לפני יוצרם בגן עדן, הדא הוא דכתיב (שה"ש ד, טז) "יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו", עד כאן לשונו.

**ומובא** בזוהר הקדוש (פרשת בלק דף קצ"ו ע"ב), וזה לשונו: אלא כמהי דתנינן, כמה חביבין נשמתין קמי קודשא בריך הוא, אי תימא כל נשמתין דעלמא, לאו הכי, אלא אינון נשמתהון דצדיקייא, דתמן מדוריהון בהדיה, מדוריהון לעילא ומדוריהון לתתא. והכי אתמר (תהלים פד, ה) גם צפור מצאה בית, אלין רוחיהון דצדיקייא.

**תנינן** תלת<sup>י</sup> שוריין אינון לגן עדן, ובין כל חד וחד כמה רוחין, ונשמתין מטיילין תמן ואתהנן מריחא דענוגיין דצדיקייא דלגו אף על גב דלא זכו למיעאל, אבל ענוגא דרוחיהון דצדיקייא דלגו (ישעי' סד, ג) עין לא ראתה אלהים זולתך, עד כאן לשונו.

**אם** כן איך נהיה פתאים מבוהלים להחליף עולם עומד בעולם עובר, ולמכור נפשינו בשביל בצע כסף, הבל הבלים, ובשביל שטותים והבלי תענוגי עולם הזה, שהמה רק דמיון ולפי רגע ושעה, והאיך נמכור ונחליף תענוגי עולם העליון, שהוא תענוג שאין שיעור וסוף וגבול וחקר, בתענוגי העולם הזה, ולהתפתות מהיצר הרשע האורב לנפשינו, לנתק אותנו מבוראינו הוותיק והמרחם אב הרחמן ובעל החסד המלך הגדול והנורא. הלא אם אדם בא לעולם העליון ורואה לפניו תענוגי עולם העליון, הוא מתחרט שיותר טוב היה לו לגוע ברעב הוא וכל בני ביתו

הערות

**פ.ה.** דתאנא בזמן שרוח וכו'. כי למדנו, בזמן שרוח צפון מנשבת בחצי הלילה, והקדוש ברוך הוא נכנס בגן עדן, כל הבשמים וכל האילנות שבגן עדן מעלים ריחם, ומזמרים לפניו, שכתוב, אז ירננו עצי היער מלפני ה' אמר רבי שמעון, יער זה הוא כמא שאמר, אכלתי יערי עם דבשי.

**פ.ו.** וכל הצדיקים כולם וכו'. וכל הצדיקים כולם נהנים מזיו המראה של מעלה, וניזונים ממנו, ומזמרים לפני יוצרם בגן עדן. זה שאמר, יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו.

**פ.ז.** אלא כמה דתנינן וכו'. ומשיב, אלא כמו שלמדנו, כמה חביבות הנשמות לפני הקדוש ברוך הוא, אם תאמר כל הנשמות שבעולם אינו כן, אלא נשמות הצדיקים שמדוריהם שם עמו. מדוריהם למעלה מדוריהם למטה. וכך למדנו, גם צפור מצאה בית, אלו הם רוחות הצדיקים.





ולהצטער בכל מיני צער יסורי איוב כל ימי חייו ממש, רק לזכות לנועם הקדוש ברוך הזיו והזהר והתענוג העליון הזה.

**ועכשיו** בעולם הזה השפל אפשר לנו ללקוט אבנים טובות ומרגליות<sup>סח</sup> קדושות, בעד כל לימוד ותפילה ומצוה שאין כערכם ודוגמתם.

הערות

**סח.** העונג של הצדיקים שבגן עדן, עין לא ראתה אלוקים זולתך: תנינן תלת שורין וכו'. למדנו ג' חומות הם לגן עדן, ובין כל אחת ואחת כמה רוחות ונשמות מטיילות שם, ונהנות מריח העונג של הצדיקים שבפנים גן העדן, אף על פי שלא זכו להכנס בפנים. אבל העונג של הצדיקים שמבפנים, עין לא ראתה אלקים זולתך וגו'.

המשך יבא





# זהר על מעלת ושמירת השבת

## ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

### מנוחת הנשמות ביום השבת

### מנוחת הנשמות ביום השבת

(ח"ב צ"ח, א)

אם אחרת יקח לו. כאן יש סוד הסודות שלחכמים נמסרו, ויש להודיע בראשונה דבר אחד. בא וראה, ביום השבת, בשעה שמתקדש היום, יוצאות נשמות מתוך עץ החיים, ומנשבות אותן הנשמות הקדושות לתחתונים ונחים בהם כל יום השבת. ואחר שיוצאת השבת, עולות כל הנשמות ומתעטרות בעטרות קדושות למעלה.

הכא אית רזא דרזין, לחבימין אתמסרו, ואית לאודעא בקדמיתא מלה תדא. תא חזי, ביומא דשבתא בשעתא דאתקדש יומי, נפקי נשמתין מוגו אילני דחיי, ומנשבן אינון נשמתין קדישין לתפאי, ונייחין בהו כל יומא דשבתא. ולבתר הנפיק שבתא, סלקין בלהו נשמתין ומתעטרן בעטרין קדישין לעילא. (וכד מתעטרן בהוא טבא

וכשמתעטרות באותו טוב, אלו הם בעליו של אותו טוב ודאי) אף כאן מזמין הקדוש ברוך הוא את אותו האיש, וזוהי נשמה אחרת, ואף על גב שזו מזמנת לו, הנשמה שהיתה לו בראשונה, שארה הראשונה, כסותה וענתה לא יגרע, כמו שנתבאר.

אלין אינון בעליו דהוא טיבו ודאי) אוף הכי, קדשא בריך הוא אזמין לההוא בר נש, ודא הוא נשמתא אחרת, ואף על גב דדא זמינא ליה, נשמתא דהות ליה בקדמיתא, שארה דקדמיתא, כסותה וענתה לא יגרע, כמה דאתמר.

(ח"ב ר"ד, א)

בשהנקדה התחתונה הזו עולה, ונראית ומתקשטת, (אותה נקדה תחתונה כאשר עולה להתעטר באבות) אז כל השמחה נמצאת למעלה ולמטה,

האי נקודה תתאה כד סלקא ואתחזית, ואתקשיטת. (ס"א האי נקודה תתאה כד סלקא לאתעטר אבאבון) גדין כל חדוה אשתכח לעילא ותתא, ועלמין





בלהו בחדוה. ובהאי ליליא, האי נקודה אתפשט נהוראה, ופריש גרפוי על עלמא, וכל שלטונין אחרנין מתעפרן, ונטירו אשתבח על עלמא.

וכל העולמות בשמחה. ובלילה הזו הנקדה הזו אורה מתפשט, ופורש כנפיו על העולם, וכל השליטים האחרים מעבדים, ונמצאת שמירה על העולם.

וכדין אתוסף רוח נשמתא בישראל, על כל חד וחד, ובההיא נשמתא יתירא, נשיון כל עצבא וחמתא, ולא אשתבח בר חדוה, לעילא ותתא. ההוא רוחא דנחית ואתוסף בכני עלמא, בד נחית, אתסחי בבוסמין דגנתא דעדן, ונחית ושרא על עמא קדישא, זכאין אינון, בד האי רוחא אתער.

ואז נוספת רוח נשמה בישראל לכל אחד ואחד, ובאותה נשמה יתרה שוכחים כל העצב והחמה, וכלום לא נמצא פרט לשמחה למעלה ולמטה. אותה רוח שיורדת ונוספת בכני העולם, כשיורדת, רוחצת בפשמים של גן עדן, ויורדת ושוה על העם הקדוש. אשריהם כשהרוח הזו מתעוררת.

**התעוררות אותה רוח**

בההיא שעתא דההוא רוחא נחית נחתין עמה לגו גנתא דעדן, שתין רתיבין, מתעטרין לשית סטרין. וכד מטי לגנתא דעדן, כדין כל אינון רוחין ונשמתין דגנתא דעדן, בלהו מתערי לההוא (נ"א מתעטרי בהוא) רוחא. פרוזי קרי ואמר, זכאין אתון ישראל, עמא קדישא, דרעותא דמאריכון אתער לגביכון.

**התעוררות אותה רוח**

באותה שעה שאותה רוח יורדת, יורדים עמה לתוך גן העדן ששים מרכבות מעטרות לששה צדדים. וכשמגיעים לגן עדן, אזי כל אותן הרוחות והנשמות שבגן עדן, כלן מתעוררות לאותה (מתעטרות באותה) רוח. הפרוזים קוראים ואומרים: אשריכם ישראל, העם הקדוש, שרצון רבונכם מתעורר אליכם.







# מִדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?

## רַב מְגִלְגֵּל בְּכֶלֶב

וּבְעִיר פְּרָאג כָּל זְמַן שֶׁהָיָה הַנּוֹדֵעַ בִּיהוּדָה בְּחַיִּים לֹא הָיָה יְכוּל הַסְמֵךְ מִ"ם לְהִיּוֹת שָׁם, רַק בְּדַחֵק בְּבַחֲבִינַת אוֹרְחָה, וְעַכְשָׁיו מוֹלֵךְ שָׁם. וּתְחִלַּת הַקְּלִקוּל יֵצֵא עַל יְדֵי חֲזָן וְרֹאשׁ הַקְּהֵל וְכו' - וְעַל בְּתֵי כְּנִסְיוֹת אֵלּוּ כָּתַב שָׁם, כָּל תְּפִלָּתָם בָּהֶם תּוֹעֵבָה כְּמוֹ אֲשֶׁר מִתְּפִלֵּל בְּבֵית הַכְּבוֹד, וְגוֹרֵעַ יוֹתֵר כִּי שָׁם אֲשֶׁר מְזַכְּרִין שָׁם.

וְעוֹד זֹאת הָיָה לִי לְפִלְאָה, כִּי בְּבֵית מוֹרֵי וְחַמֵּי הָיָה כְּלֶב מִנְּחַ תַּחַת שֶׁלְּחַנּוּ תְּמִיד וּבְשׁוּם אוֹפֵן לֹא הָיָה כּוֹחַ לְגַרְשׁוֹ מִן הַבַּיִת, וְכָל הַכְּאוֹת בּוֹ לֹא הוֹעִילוּ, וְכֹאֲשֶׁר רָאָה הוּא כֵּן אָמַר לִי לְמָה אֵינּוּ מִתְּקַן אֶת הַכְּלֶב הַזֶּה, וְכִי לֹא יָדַע מִנְּהוּ כִּי זֶה הָיָה רַב לוֹעֵ"ז מִמְּקוֹם פְּלוּנֵי וְשֶׁהָיָה סְמוּךְ לוֹ, אֲשֶׁר קָלְלוּ בְּקִלְלוֹת נִמְרָצוֹת, וְנִתְּגַלְגַּל בְּכֶלֶב הַזֶּה, וְהֵיא בְּסוּד וַיִּקְרָא לְ"ה נּוֹבַח בְּשִׁמּוֹ, כִּי "לָהּ" רֹאשֵׁי תַבּוֹת לְשׁוֹן הַנְּכָרִים, (וְכִזָּה כָּתַב בְּיִלְקוּט רֵאוּבֵנִי שֶׁתַּבַּת לָהּ הוּא רֹאשֵׁי תַבּוֹת לְשׁוֹן הַרְע). וְחֻשְׁבִּתִּי שֶׁאֵינּוּ כְּדָאֵי לְהַזְכִּיר זֶה לְמוֹרֵי וְחַמֵּי, אֲךָ בָּא הַיּוֹם וְכו', סִפְרָתִי דְּבָרִים הַנִּזְכָּר לְמוֹרֵי וְחַמֵּי אֲשֶׁר אָמַר לִי הָאִישׁ הַנֶּעְלָמִי הַנִּזְכָּר, וְהַשִּׁיב לִי אֲנִי לֹא אֲדַע אֵיזָה תִּקְוֵן לַעֲשׂוֹת לוֹ, וְהַגְּדִתִּי זֶה לְהַנִּזְכָּר, וְאָמַר לִי זֶה תִּקְוֵנוּ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לוֹ וְהַגְּדִתִּי לְמוֹרֵי וְחַמֵּי וְעֵשֶׂה כֵּן, וּמִן אוֹתָהּ הַשְּׁעָה נִעְלַם הַכְּלֶב וְלֹא בָּא עוֹד וְהָיָה לְפִלְאָה, וְגַם בְּעֵינַי יִפְלָא, וְהָאִישׁ הַנִּזְכָּר בְּרַגְלוֹ בָּא וּבְרַגְלוֹ הֵלֵךְ בְּבִקְרֵי אֶסְרוּ חַג אַחַר תְּפִלַּת שַׁחֲרִית, וְהָיָה בְּרָצוֹנְנוּ שִׁיִּסַּע עַל מְסַלַּת הַבְּרִזָּל כְּנֶהוּג וּלְשִׁלְּם בְּעֵדוֹ וְלֹא רָצָה לְקַבֵּל שׁוּם מְמוֹן לַעֲזוֹ, וְכָתַב כִּי אִם לְקַיִם אֶת פְּקוּדָתוֹ אֲשֶׁר קִבַּל מִן הָרֹאשִׁים שֶׁלָּהֶם, לְהִיּוֹת פֶּסַח אֲצִלְנוּ לְבַד, וְשׁוֹב לְשׁוֹב לְדַרְכּוֹ אֲשֶׁר פָּנָה עַל דֶּרֶךְ קַאשׁוּיָא, וּמִשָּׁם דֶּרֶךְ פּוֹלִין וְרוֹסְיָא לְפָנּוֹת, וְהִלַּכְתִּי אֲנִי עִם בְּנֵי הַיְשִׁיבָה שְׁלִי שֶׁהָיָה לִי לַעֲרֵךְ שְׁבָעִים תְּלִמִּידִים אֲזוֹ, לְלוֹוֹתוֹ לְדַרְכּוֹ, עַד כִּי נִעְלַם, עַד כָּאֵינִי.

**מַעֲשֵׂה נּוֹרָא מִהַרְמַב"ם אוֹדוֹת אֲנָשֵׁי מְדִינָה אַחַת שֶׁכְּפָרוּ בְּתַחֲבִית הַמַּתִּים מִן**

**הַתּוֹרָה מִפְּנֵי שֶׁנִּטְמָטְמוּ בְּמַאֲכָלוֹת אֶסְרוֹת**

וּבָא וְרָאָה מַה שֶׁכָּתַב הַרְמַב"ם ז"ל, (וְהִבָּא בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ צְפִנְת פְּעֻנָם וּבְסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ דְּגִל מִחְנֵה אֶפְרַיִם פְּרִשְׁת עֲקֵב), שֶׁשָּׁמַע מִהַבַּעַל שָׁם טוֹב זִי"ע, שֶׁפָּעַם אַחַת שָׁאֲלוּ אֲנָשֵׁי מְדִינָה אַחַת:

**א.** וּמוֹבֵן דַּאִין הַכוּוּנָה כֵּאֵן עַל עֶשְׂרַת הַשַּׁבָּתִים הַמוֹזְכָּרִים בַּגְּמָרָא סְנֵהדְרִין ק"י ע"ב שֶׁאִין לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבַּא, כִּי שָׁם מִיִּירֵי מַעֲשֶׂר הַשַּׁבָּתִים שֶׁסִּפְרוּ בַּגְּנוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רש"י שָׁם וּבְדַבַּר הַזֶּה נִעֲנְשׁוּ מוֹרְגִלִּים, עֵינֵי שָׁם, וְהַמְשׁוֹלַח הַזֶּה בֵּא מִבֵּי הַשַּׁבָּתִים שֶׁלֹּא גָלוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רש"י סְנֵהדְרִין שָׁם.

**ב.** בַּצְּפִנְת פְּעֻנָם פְּרִשְׁת יִתְרוֹ: וְחַתְמוֹ עַל שֶׁאֲלָה זֹו כְּמִסְפַּר ע' אֶלְפָּה.





במכתב להרמב"ם ז"ל על תחית המתים לומר להם מן התורה. ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפוסקים, אמרו שיש לדורשם באפן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר לתלמידו ר' שמואל אפן תבון שהוא ישיבם.

וזה תוכן דבריו בקצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומהדם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המבחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא, נעשו דמיו צולין וטהרין, ויש לו לב טהור, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחיה את כולם. ומי ששומר עצמו יותר, ומקדש את אכילתו על פי דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים.

וכן להפוך חס ושלום, נעשה בנין אב שכל עקור ומעפוש בדעות זרות, וחיות שלו נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטמאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו אמתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וזבחי מתים יקראו להם.

לכ והתנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שפרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו, ולכן האירו שכלם והיה שורה עליהם רוח הקדש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, פי שרתה עליהם כוח אלוקי, אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם גם כן הוא חוט המשלש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכן החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות, ולא יכלו לקבל מתיקות נפת צוף דברי מאמרנו הבנויים על פי שכל אלקי עולם ומלך עליון. והואיל והעזו פניהם ויצאו לחוץ, פתאום יבוא עליהם הכורת, וכרות יכרתו אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם ובזז כל אשר להם, עד כאן תוכן דבריו.

### ערמת היצר הרע ללכד ברשתו בסיטונאות

ב"כנסת יחזקאל" פרשת משפטים על הכתוב "ואנשי קודש" כתב, דהנה היצר הרע בעוונותינו הרבים בחר לו דרך יותר מרוח לעבודתו ואינו הולך לכל אחד ואחד בפרט להסיתו על כל עברה מיוחדת כי אם הולך לבית המטבחים אשר משם יאכלו בני ישראל בשור ומסית את השוחט או את הקצב להאכיל חס ושלום נבלות וטרפות וממילא יש לו בידו כל העיר כי הנבלות וטרפות מטמטם את לבם וממילא בנקל לו ללכד את כל העיר ברשתו.





מי החריב את ביתינו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעונינו?  
מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום?

בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדרך האחרון [נדפס לפני ד' מאות שנה]  
וזה לשון קדשו:

ועכשו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה  
בימינו, והשכינה בגלות עדין בעונינו. וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על  
הספר כי קצר הרעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר  
לפסע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקים כל כך וממהירים לשחוט  
וקרוב לודאי שמאכילין נבלות וטרפות כאשר נתברר... ומי שיהיה מתמה בדבר ולומר מה  
גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את  
דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרי "וישחטו" אלא "וישחטו", שהיה נתחבבו  
שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה היינו בשר נחירה ואבותינו  
חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם חס ושלום  
ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה  
שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין  
פגומה כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבלה וטרפה לכל הוא הקלפה רח"ל תשליך אותם,  
ומכרח להיות מגלגל בכלב וכו', עין שם באריכות גדול.

ג' וחצי מליון יהודים יצאו מן הדת על ידי שאכלו בשר פגול

וידוע שעל ידי בשר פגול יצאו מן הדת לערך ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר  
בשו"ת דברי חיים" (י"ד חלק א' סימן ז') שאין עברה כמאכלות אסורות שמשמטם הלב  
הישראלי, ובעונותינו הרבים ראינו על ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לוע"ז  
שאכלו ונתפטמו בנבלות וטרפות על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד  
שנאבדו מן הקהל (עין שם דבריו החוצבים להבות אש).

שבעים אלף איש יצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כולם מפני שאכלו  
ונתפטמו במאכלות אסורות רח"ל

ב"דגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם צ"ל) ששבעים אלף איש כפרו בתחית  
המתים מפני שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך  
והרג את כולם רח"ל.

תכסיסי מלחמה של הסמ"ך מ"ם שמעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום  
מסטרא דיליה - מלך זקן וכסיל - מסתתר בסיטונאות

וידוע שמערכת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים  
בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשותו. וראה מה שכתב בעל "תולדות יעקב  
יוסף" (פרשת נשא בד"ה העולה) וזה לשונו קדשו: עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך





**וּלְפָתוֹת וּלְלֶכֶד בְּרִשְׁתּוֹ כָּל יַחֲד וְיַחֲד, רַק יַחֲד אֲשֶׁר רַבִּים נִכְשָׁלִים בּוֹ, וְהוּא שְׂמַעְמִיד שׁוֹחֵט בְּעִיר מִסְטָרָא דִּילִיָּהּ הַמְּאָכִיל טְרֵפוֹת לְרַבִּים וְכֹלָם וּלְכַדוֹ בְּרִשְׁתּוֹ, עַיִן שָׁם.**

**הַסֵּמָ"ךְ מ"ם יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף שֶׁל ג' רַגְלִים, רַבָּנִים, חֲזָנִים, שׁוֹחֲטִים**

וְכֵן מוּבָא בְּ"תְבוּאוֹת שׁוֹר" (עַל מִסְכַּת חֲלִיו) **שֶׁהַסֵּמָ"ךְ מ"ם יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף שֶׁל ג' רַגְלִים, רַבָּנִים, חֲזָנִים, שׁוֹחֲטִים,** וְאֵינוֹ צָרִיךְ לַעֲמֹל הַרְבֵּה וְכֵן יֵשׁ לוֹ הַכֹּל בְּרִשְׁוֹתוֹ.

**אִם הָרַב אֵינוֹ מְשַׁגֵּיחַ עַל הַשׁוֹחֵט כְּרֵאוֹי וְסוּמְךָ עֲצָמוֹ עַל חֲזָקָתוֹ הוּא הָרַב בְּכָלֵל מְאָכִיל טְרֵפוֹת לִישְׂרָאֵל**

וְזֶה שְׂאָנוּ רוֹאִים רַבָּנִים גְּדוֹלִים בְּקִהְלוֹת יִשְׂרָאֵל שְׂמַכְשִׁילִים הָרַבִּים וּמְאָכִילִים נְבִלוֹת וְטְרֵפוֹת בִּישְׂרָאֵל, זֶה אֵינוֹ דֹבֵר חֲדָשׁ, וְכִבֵּר מְבַאֵר בְּסִפְרוֹ "שְׁעָרֵי תְשׁוּבָה לְרַבְנֵי יוֹנָה" זצ"ל וְזֶה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ:

אִם הָרַב אֵינוֹ מְשַׁגֵּיחַ עַל הַשׁוֹחֵט בְּכָלֵל מְאָכִיל טְרֵפוֹת לִישְׂרָאֵל חֵס וְשְׁלוֹם וְנִתְפַּס בְּעוֹנוֹ.

**מַחְזֵה מַחְרִיד וּמְזַעְזֵעַ: עַל רֹאשׁ הַגָּג עוֹמֵד אִישׁ אֶחָד וְסָפִין בִּידּוֹ וְבָהּ חוֹתֵךְ אֶת וְרִידֵי צוּאָרוֹ שֶׁל עֲצָמוֹ, וְהֵדֵם הוֹלֵךְ וְשׁוֹתֵת, כְּשֶׁנִּתְמַצֵּה כָּל דָּמוֹ נִזְדַּקֵּף הָאִישׁ בְּמֵלָא קוֹמָתוֹ וְנִפְל אֶרְצָה**

כִּבְר מְפָרְסֵם מֵהַצְדִּיק הַקְּדוֹשׁ וְהַנְּסֵתֵר רַבִּי אֵיזִיק מְכַפֵּר זְשׁוּרוּיָץ הַסְּמוּךְ לְעִיר פְּרַעְמִיסְלָא שְׁבַגְאֵלִיצֵעַ שֶׁהָיָה שׁוֹחֵט בְּעִירוֹ, וּפְעַם אַחַת בָּא אֵלָיו אַבְרָהָם בְּבִקְשָׁה שֶׁיִּלְמְדוּ מֵאִתּוֹ הַשְּׁחִיטָה וְהַקְּדוּשׁ הַנִּזְכָּר הוֹצִיא אוֹתוֹ הַחוּצָה וַיֹּאמֶר אֵלָיו שֶׁאֵינוֹ עֵינֶיךָ וְרָאָה. וַיֵּרָא מַחְזֵה מַחְרִיד וּמְזַעְזֵעַ כְּזֶה: עַל רֹאשׁ הַגָּג עוֹמֵד אִישׁ אֶחָד וְסָפִין בִּידּוֹ וְבָהּ הָיָה חוֹתֵךְ אֶת וְרִידֵי צוּאָרוֹ שֶׁל עֲצָמוֹ, וְהֵדֵם הוֹלֵךְ וְשׁוֹתֵת, כְּשֶׁנִּתְמַצֵּה כָּל דָּמוֹ נִזְדַּקֵּף הָאִישׁ בְּמֵלָא קוֹמָתוֹ וְנִפְל אֶרְצָה. וְאַחַר רְגָעִים מְסַפֵּר עוֹמֵד שׁוֹב עַל רֹאשׁ הַגָּג וְשׁוֹחֵט אֶת עֲצָמוֹ עוֹד הַפְּעַם, וְכֵן הַדְּבָר חוֹזֵר חֲלִילָה.

רוֹאָה אֵתָהּ מֵה שֶׁלְּפָנֶיךָ שְׂאֵל הָרַב הַקְּדוֹשׁ לְהַאֲבִיב, **דַּע לָךְ שֶׁהָאִישׁ הַזֶּה הָיָה שׁוֹחֵט וּבּוֹדֵק בְּחַיָּיו וּמֵאַחַר שֶׁנִּפְטָר זֶהוּ עוֹנֵשׁוֹ מִפְּנֵי שֶׁקָּבַל עָלָיו עֲבוֹדַת הַקְּדוֹשׁ שֶׁלֹּא הָיָה רְאוּיָ לָהּ,** הַאֲבִיב הָעוֹמֵד בְּסִלּוּדִים כְּאֲשֶׁר שָׁנִיו דָּא לְדָא נִקְשָׁן וְזַעַה קְרָה מְכַסֶּה כָּל גּוּפוֹ, הַבֵּין אֶת הַפְּנֵה פְּנֵה וְהִלְךְ לוֹ. שְׂמַעְהָ עַמִּי בִּינָה זֹאת (מִעֵתָּק בְּסִפְרוֹ נֶפֶשׁ יִשְׁעִיהָ דִּרְמִי טַבְּאָה, עַיִן שָׁם).

**בְּשֶׁר בְּשֻׁדָּה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ**

בְּסִפְרוֹ "מִשְׁמֶרֶת אֶלְעָזָר" מֵהַגְּאוֹן הָאֲב"ד רַבִּי שְׂאוּל בְּרֵאדָה זצ"ל בְּחֻלְק עֲשֶׂרֶת הַיָּמִים (אִוֵּת 9) נִדְפַס רְמֵז נֶאֱדָה וְקוֹלַע עַל עֲנֵן כְּשֵׁרוֹת וּבִשְׂרָה חוּץ. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "בְּפִרְשֵׁת מִשְׁפָּטִים עַל הַתּוֹרָה" וּבִשְׂרָה בְּשֻׁדָּה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ", כִּבְר דְרָשׁוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל תִּבְת "בְּשֻׁדָּה" שְׂבָא לְאֶסוֹר לְאֶכּוֹל בְּשֶׁר שִׁצְאָ חוּץ לְמַחְצֵתוֹ.

וְאֵנִי אִמְרַתִּי, כִּי לִיכָא מִיַּדִּי דְלֹא רְמִיזֵי בְּאוּרִייתָא. כִּי יֵשׁ גַּם מוֹסֵר הַשְּׂכָל בְּזֶה לְאִנְשֵׁי

הַמִּשְׁךָ בַּעֲמוּד כַּב





# הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

סד. בענין אמירה לעפוי"ם עין או"ח סימן ש"ז, ובנושא כלים, ושדה חמד כללים מ"ע א.

סה. מתר לומר לחברו שמר לי פרות שבתחומך ואני אשמר לך פרותיך שבתחומי (ש"ז ס"י).

סו. האי דמקלין אמירה לעפוי"ם בדבר שאין אסורו אלא מדרבנן לצרף מצוה, ה"ד לצרף מצוה של יום השבת ולא למחר (שאלות ותשובות נודע ביהודה חלק ב אורח חיים סימן מ"ד) ויש מקלין (רו"ח אות ה' בשם גזע ישי, מובא בכף החיים ש"ז מ"ד).

סז. אסור לחשב חשבונות אפלו אם עברו כבר כגון כף וכף הוצאתי על דבר פלוני, ודוקא כששכר הפועלים עדין אצלו אבל אם פרעם כבר מתר (ש"ז סעיף ו), ובהרהור לכוולי עלמא מתר (ליקוטי פרי חדש, כף החיים אות נ"ז).

סח. השואל בשבת דבר מחברו לא יאמר לו הלוני דמשמע לזמן מרבה ואיכא למיחש שמא יכתב, אלא יאמר לו השאילני, ובלשון לע"ז שאין חלוק בין הלוני להשאילני צריף שיאמר תן לי (ש"ז עיני י"א), ומתר לסיים ולומר "ואחזיר ואתן לך", דעקר הטעם שמא יכתב ולא חשו בזה אלא בלשון הלוני שהוא לזמן מרבה (ה"ט"ז סק"ט, אליהו רבה אות כ"ז, הגר"ס אות ח"י), וצריף עיניו אי מתר לומר תן לי לזמן מרבה (ביאור הלכה בשם פרי מגדים).

סט. כשם שאין לוין בשבת כף אין פורעין בשבת (ברמ"א שם), פרוש דאסור לומר לשון הלואה ופריעה אלא לשון שאלה וחזרה (תוספות בבא מציעא דף ע"ה. לכו"ש, ואליהו רבה), ודוקא בדבר מאכל וצריף שבת אבל בלא"ה אסור בכל לשון (מגן אברהם סעיף קטן ט"ו, אליהו רבה אות כ"ח, תו"ש אות כ"ט, כף החיים אות פ"ו).

ע. בשטרי חובות וחשבונות אפלו לעין בהם בלא קריאה אסור (ש"ז סעיף י"ב י"ג), והאסור משום ממצוא חפצך (לבוש), או משום שמא ימחק (רמב"ם פכ"ג) ואף על גב דבשבת הרהור מתר אפ"ה אמרי אי אפשר כשמרהר ומעיני בהם שלא ישא ויתן בעניני השטרות ואסור (הג"ה הלבוש, לכו"ש).





המשך 'מדוע משיח לא בא' מעמוד כ

דורנו. כי הרבה בני אדם מדקדקים בביתם שיהיה הפל על צד הכשרות. אבל בנסעם בדרך ואוכלים שם בבתי אכסניאות, הם נכשלים הרבה פעמים באכילת אסורים. וירא השם יזהר מלאכל אצל מי שאינו נפר לו מאז לישראל כשר. כן נכשלים הרבה בני אדם על ידי שמביאים בשור ממקומות אחרים. ובהרבה קהלות נהגו באמת אסור בשחיטת חוץ. ועל כן כל אדם יזהר שלא לאכול בשור חוץ למחיצתו, או בשור שבא מחוץ למחיצתו, ואז יהיה בטוח שלא יאכל בשור טרפה, ולזה בא הרמז אצל טרפה "לא תאכלו", "ובשור בשדה" דהיינו: שיצא חוץ למחיצתו, לא תאכלו. וזה רמז בעלמא, ודבר בעתו מה טוב".

ואמר רבא, לא חרבה ירושלים אלא בשביל שפסקו ממנה אנשי אמנה, שנאמר (רמיהו ה' א') "שוטטו בחוצות ירושלם וראו נא ודעו ובקשו ברחובותיה אם תמצאו איש אם יש עשה משפט מבקש אמונה ואסלח לה" (שבת קיט: חגיגה י"ד עמוד א. ועין מהרש"א שבת שם בחדושי אגדות).

המשך יבא





# ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

ח"ב יז, ב

## סבת ועידת האדמה

רבי יצחק פגע בזהו טורא, וחקא חד בר נש דהוה נאים תחות חד אילן. יתיב תמן, אדהוה יתיב, חמא ארעא דמתחלחלא, ואתבר ההוא אילנא, ונפל, וחקא בקיעין גומין בארעא, וארעא סלקא ונחתא. אתער ההוא נברא, צווח לקבליה דרבי יצחק, ואמר ליה ינדאי ונדאי, בבי ונהים, דהאינדא מקימין ברקיעא חד רברבא ממנא שלטנא עלאה, והוא זמין למעבד עמכון ביש סני, והאי רגשא דארעא בניכון הוה. דכל זמנא דרגשא ארעא, כד קם ממנא, דייעביד עמכון בישא.

רבי יצחק פגע בזהו טורא, וחקא חד בר נש דהוה נאים תחות חד אילן. יתיב תמן, אדהוה יתיב, חמא ארעא דמתחלחלא, ואתבר ההוא אילנא, ונפל, וחקא בקיעין גומין בארעא, וארעא סלקא ונחתא. אתער ההוא נברא, צווח לקבליה דרבי יצחק, ואמר ליה ינדאי ונדאי, בבי ונהים, דהאינדא מקימין ברקיעא חד רברבא ממנא שלטנא עלאה, והוא זמין למעבד עמכון ביש סני, והאי רגשא דארעא בניכון הוה. דכל זמנא דרגשא ארעא, כד קם ממנא, דייעביד עמכון בישא.

תווה רבי יצחק ואמר, ודאי כתיב, (משלי ל') תחת שלש רגזה ארץ, וכתיב תחת עבד פי ימלוד. ממנא שהיה [ממנא] תחת שלטון אחר ומלך, ונתנו לו שלטון, וכל שכן כששולט כד שליט בישראל.

תווה רבי יצחק ואמר, ודאי כתיב, (משלי ל') תחת שלש רגזה ארץ, וכתיב תחת עבד פי ימלוד. ממנא שהיה [ממנא] תחת שלטון אחר, ומלך, ונתנו לו שלטון, וכל שכן כששולט כד שליט בישראל.

תמה רבי יצחק ואמר, ודאי כתוב (משלי ל') תחת שלוש רגזה ארץ, וכתוב תחת עבד פי ימלוד. ממנא שהיה [ממנא] תחת שלטון אחר ומלך, ונתנו לו שלטון, וכל שכן כששולט בישראל.

ח"ב כג, ע"א וע"ב

## יתמות וחקנית

רבי שמעון היה יושב יום אחר, ורבי אלעזר בנו [עמו], ורבי אבא עמו. אמר רבי אלעזר, פסוק זה

רבי שמעון הוה יתיב יומא, חד, ורבי אלעזר בריה, (עמיה) ורבי אבא עמיה. אמר רבי אלעזר, האי קרא





שְׁפָתוֹב וְאַרְא אֶל אַבְרָהָם אֵל יִצְחָק  
וְאֵל יַעֲקֹב וְגו'. מִהוּ וְאַרְא? וְאַדְבַּר  
הִיָּה צְרִיךְ (לִכְתֹּב)! אָמַר לוֹ, אֶלְעָזָר  
בְּנִי, זֶהוּ סוּד עֲלִיוֹן.

דְּכַתִּיב, וְאַרְא אֶל אַבְרָהָם אֵל יִצְחָק  
וְאֵל יַעֲקֹב וְגו'. מִהוּ וְאַרְא, וְאַדְבַּר  
מִיבְעֵי לִיָּה. אָמַר לִיָּה, אֶלְעָזָר בְּרִי,  
רַזָּא עֲלָאָה אִיָּהוּ.

בָּאוּ רַבֵּי אֶלְעָזָר וְרַבֵּי אַבְיָא וְנִשְׁקוּ  
יָדָיו. בְּכָה רַבֵּי אַבְיָא וְאָמַר, אוֹי  
בְּשִׁתְּסַתְּלַק מִן הָעוֹלָם וַיִּשְׁאַר הָעוֹלָם  
יְתוֹם מִיָּנָה, מִיָּן יָכִיל לְאַנְהָרָא מִלִּין  
דְּאוּרֵיָּתָא?

אָתוּ רַבֵּי אֶלְעָזָר וְרַבֵּי אַבְיָא וְנִשְׁקוּ  
יָדָיו. בְּכָה רַבֵּי אַבְיָא, וְאָמַר, וַוִי כַד  
תְּסַתְּלַק מִמְּעֻלְמָא, וַיִּשְׁתְּאַר עֲלֵמָא  
יְתוֹם מִיָּנָה, מָאן יָכִיל לְאַנְהָרָא מִלִּין  
דְּאוּרֵיָּתָא.







## מפני מה הסתיר הקדוש ברוך הוא מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?

המשך פרק ה

אולם, אז החלו להופיע בבית הדין אלפי ורכבות נשמות בני אדם, לכנות ברכו אף כתמים שחורים עליהו, וכל אחת מתלוננת על כתמי חטא אלו שנגרמו בגלל אכילת מאכלות לא כשרים, שגם אם בשוגג נעברה העברה, עדיו הנזק המכתיים ישנו, והכל נגרם בשלנו, ונדרש עונש על מעשים אלו. זאת ועוד, נשמות בהמות חיות ועופות, החלו להופיע ברכבותיהו, תוף שהו מאשימות אותי במצבן, כי במעשינו גרמנו לכה, שנשמות אלו לא ימצאו את תקונם בשחיטה ובאכילת בשרו בקדשה ובטהרה על שלחנם של צדיקים, ובמיוחד בסעודות השבתות והחגים; וכטריפות ונבלות אין להם תקון, ושוב יאלצו לחזור לעולם הגשמי לתקון נוסף, דבר הגורם להם צער אין קץ.

מצבי היה בכי רע - ספר הנפטר.

או-אז, נזכרתי במגלה הנתונה בידי הימנית, והצגתי לעיני בית הדין. ומשראו הדינים שהחתום עליה הוא הרב בעל 'מגלה עמוקות', קבלו את דבריו, ולמרות הנזק העצום שגרמתי במעשי, החלט בבית הדין להוציאני זכאי כדיני, כיון שהתשובה שעשינו מקבל בעיני בית דין של מטה, ו"תורה לא בשמים היא", ולכן מקבלת התשובה גם בבית דין של מעלה. פסק דיני יצא לזכות, ונשלחתי אל הצדיקים שבגן עדן, שם חכתה לי חפה של זהב, שום אני יושב עתה ונהנה מזיו השכינה.

הנפטר סים את ספורו, והוסיף: ואם דואג אתה לעצמך, מה יהיה עמך בדינה והאיגרת אינה בידיך, הריני לגלות לך שאין לך ממה לחשש; שכן מיד עם בואי הנה, הלכתי להקביל את פני הרב 'מגלה עמוקות' במקומו שבגן העדן העליון, והוא קבלני בפנים מאירות ושמח לקראתי. ואף אמר לי, שפיון שיצא הדין לטובה, הרי שבית הדין של מעלה לא ישוב לדון בדבר. ובהגיע יומך, מקומך מבטח ביו כל שאר בעלי התשובה, שבמקומם הגבוה אפילו "צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד".



# פרק 1

א. "הוא שאומרים עליו שדבר אתו אליהו פנים אל פנים"

שעה שהשתטח כ"ק מרן אדמו"ר מויזניץ שליט"א על קברי צדיקים בקראקא, הגיע גם לציון של הגאון הקדוש מורנו הרב נתן נטע שפירא זכותו יגן עלינו, בעל מחבר ספר הקדוש "מגלה עמוקות", ביום י"א בתמוז תשמ"ח. ראש הישיבה, הגאון רבי מנחם ארנסטר שליט"א, הקריא את הנסח הכתוב על גבי המצבה, וכשהגיע למלים "הוא שאומרים עליו שדבר אתו אליהו פנים אל פנים", נדדעזע האדמו"ר שליט"א מאד ונתלהב, בחזרו על לשון זקנו הקדוש, ה"אמרי חיים" זכותו יגן עלינו; שאומר בפרשת בהעלותך, ד"ה "להגיד שבחו של אהרן שלא שנה", בזה הלשון: "וכן מצינו בספר 'מגלה עמוקות' בהקדמה, אשר אליהו בא אליו ואמר לו, אשר באותו גגון שהוא אומר השירות, אומרים כעת גם מלאכים למעלה!" ...

(מסע פולין, בני ברק, תשנ"ה, עמוד ע"ג)

ב. מן השמים הסכימו שבעל "מגלה עמוקות" יהיה משיח

שמעתי מאיש אחד, שהרב מסיקהל, רבי זונדל, סיפר ששמע מהרב הצדיק בוצינא דנהורא ("השר שלום") מבעלזא זכרוננו צדיק לברכה, זכותו יגן עלינו, שספר מעשה מה"מגלה עמוקות" זכרוננו צדיק לברכה, זכותו יגן עלינו.

בדורו היה פקודה מן השמים שמשיח יבוא מחמת שבדור הזה היו צדיקים גדולים, ומן השמים הסכימו שבעל "מגלה עמוקות" יהיה משיח מחמת טעם כמוס.

והבעל דבר היה מקטרג ואמר, שהדור אין ראוי לך, רק אם יניחו לו ייעמד בנסיון, ובאפן שלא יגידו שום מלאך ושום נשמה מהנפטרים להם מה הוא (הינו שהוא הבעל דבר).

והכרחו בית דין של מעלה להסכים לו, וכרוז יוצא לפננו שלא יגידו מזה שום מלאך ושום נשמה להם, כי ענש יענש.

ואמר הבעל-דבר, כי אליהו הנביא, יען כי הוא לומד עמו כל לילה, שלא יבוא אליו כמה ימים. אליהו הנביא אמר מכבר לבעל "מגלה עמוקות", אם יבוא אצלו שום מלאך וירצה ללמד עמו ומסר לו סימנים לידע אם ראוי

המשך בעמוד כח





## בְּעִיר קְרֵאקָא

### ספּוּר בְּהַמְשִׁיכִים מְשִׁנֵי בַעֲלֵי תְשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא

הַכֵּל אוֹמֵר שִׁירָה! גַּם סֵפֶר הַתּוֹרָה הַמְנַחַח עַל הַשְּׁלַחַן הַשְּׁתַּתְּףָ בְּשִׂמְחָה, וְאוֹתִיּוֹתַי הַלוֹחֶשׁוֹת כְּגַחְלֵי אֵשׁ כְּאֵלוֹ הַכְּרִיזוּ גַם הֵן: 'זַכַּאי הוּא! צַדִּיק הוּא!' "מִסּוֹבְבֵי הַתְּפִשֵׁט מִיַּן אוֹר כְּזֶה, שֶׁהִיא חֲזַק אֶלְפֵי מוֹנִים מֵאוֹר הַשְּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרֶתוֹ, וּמֵלֵא אוֹתִי עֲנֹג אֵין קָא.

"מֵרְגַע לְרְגַע זָרְמוּ לְקֵרְאֵתִי יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִלְּאֲכֵי עֲלִיוֹן וְצַדִּיקִים זָכִים וְטְהוּרִים, שֶׁיֵּצְאוּ מִגֵּן הָעֵדֶן כְּדִי לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי הַשֶּׁכֶן הַחֲדָשׁ. רֵאשֵׁי כָּלֶם הָיוּ מְעַטְרִים בְּעֶטְרוֹת מְשֻׁבָּצוֹת יְהִלּוּמִים וְאַבְנֵי חַן שֶׁנִּצְצוּ כְּנִיצוֹצוֹת שֶׁל אֵשׁ בְּשִׁלְל צְבָעִים וּגְנוּנִים.

"עַד מְהֵרָה הוֹפִיעוּ שֶׁשָׁה מִלְּאֲכֵי אֵשׁ, שֶׁנִּשְׁאָו חֶפֶת פָּאָר, שֶׁמוֹטוֹתֶיהָ עֲשׂוּיִים מֵעֵצֵי אֲרָזִים, וְהַפְּרֻכֶּת הַפְּרוּשָׁה עֲלֵיהֶם מִלְּמַעְלָה זָהָב טְהוֹר, וּבְמִרְכָּזָהּ הִזְהִירוּ הַמַּלְאִים 'כִּי לֵה' הַמְּלוּכָה'. עִם הַמְּלָאָכִים נוֹשְׂאֵי הַחֶפֶת הִגִּיעַ מַחֲנֶה שָׁלֵם שֶׁל מְנַגְנָנִים וּמְשׁוֹרְרִים עִם כְּלֵי זָמֵר לְאֵין סֵפֶר. אֵלֶּה הָיוּ הַלְוִיִּים הַקְּדוּשִׁים, מֵהַמְּקַהֵלָה שֶׁל דָּוִד הַמְּלֶךְ.

"כֹּל הַכְּבוֹדָה הַזֹּאת נִעְצְרָה לְיַד הַדּוֹכֵן שֶׁעָלָיו עֲמַדְתִּי. שׁוֹב נִשְׁאָו אוֹתִי הַמְּלָאָכִים עַל כְּנַפְיָהֶם וְהִעֲמִידוּ אוֹתִי מִתַּחַת לְחֶפֶת הַזָּהָב, וּמִיד פָּתְחוּ הַמְּנַגְנָנִים בְּזָמֵר וְהַמְּשׁוֹרְרִים בְּשִׁירָה. אֶת הַתְּעַנּוּג הַרוּחָנִי הָעֵלְאִי שֶׁהִרְגִּשְׁתִּי בְּהַקְשִׁיבִי לְשִׁירֵי הַמְּקַהֵלָה אֵין לְתֵאָר בְּמַלְאִים, אָדָם חֵי שֶׁיִּשְׁמַע שִׁירָה כְּזוֹ עֲלוּל לְמוֹת מֵיַתֵּת נְשִׁיקָה מֵרַב מְתִיקוֹת.

"וְכָךְ הִתְחִילוּ לְהוֹבִיל אוֹתִי בְּרַב פָּאָר וְהָדָר לְמִקּוֹם מְנוּחָתִי בְּגֵן עֵדֶן." הַנְּפִטֵר הַמְּשִׁיב לְסִפּוּר בְּחִלּוֹם לְשִׁתְּפוֹ בְּחַיִּים לְשַׁעֲבֵר, כִּי־צַד הַכֶּנֶס לְבִסּוֹף לְגֵן עֵדֶן וְתֵאָר בְּפִנְיֵי אֶת הַכְּבוֹד וְהִיקָר וְהַגְּדֵלָה שֶׁחֲלָקוּ לוֹ בְּהַכְּנָסוֹ לְשַׁעֲרֵי גֵן הָעֵדֶן.

הַכְּבוֹד הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר שֶׁהָאָדָם יְכוֹל לְקַבֵּל בְּמִשְׁכּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּו עַלֵי אֲדָמוֹת, הִרְהִיּוּ כְּקִלְפַת הַשּׁוּם לְגַבִּי מֵהַ שֶׁהִשְׁפִּיעַ עָלַי בְּשִׁנְיָה אַחַת בְּגֵן עֵדֶן! וּמִמֵּי





זְכִיתִי לְקַבֵּל אֶת כָּל הַכְּבוֹד וְהִיקָר? מִצְדִּיקִים קְדוֹשִׁים וּטְהוּרִים, אֲשֶׁר פְּנִיָּהֶם מִזְהָרִים כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ וְרֵאשֵׁיהֶם עֲטוּרִים בְּכֶתֶר הַתּוֹרָה.  
 "שְׁגִי יְשִׁישִׁים, שֶׁהוּד פְּנִיָּהֶם הִקְרִין אֹר יְקָרוֹת לְמַרְחָקִים, צָעְדוּ לְקִרְאתִי כְּשֶׁהֵם נוֹשְׂאִים בְּיָדֵיהֶם כֶּתֶר מְפָאָר לְהַפְלִיא, מְשֻׁבָּץ בְּאַבְנֵי חֹן יְקָרוֹת בְּיֹתֵר, וְעָלְיוֹ הַתְּנוּסָסוֹ הַמְּלִים "בַּעַל תְּשׁוּבָה גָּמוּר". אֶת הַכֶּתֶר הַזֶּה נִתְּנָנוּ עַל רֵאשֵׁי בְּטָקֶס מְרֻשִׁים בְּיֹתֵר, וְהִתְחִילוּ לְהוֹלִיךְ אוֹתִי בְּדַרְכֵי לְהִיכָלֶם שֶׁל בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, הֵיכָל מְפָאָר וְנִהְדָּר בְּיֹתֵר, שְׂאֵין דֵּי מְלִים בְּשִׁפְתַי אֲנוֹשׁ כְּדֵי לְתַאֲרוֹ. כָּל הַצְּדִיקִים לוֹו אוֹתִי עַד לְשֵׁם, וּבְהַכְנָסִי פְּנִימָה נִפְרְדוּ מִמֶּנִּי בְּקִרְאָם יַחַד בְּקוֹל: 'אֲשַׁרְיָךְ שְׁזָכִיתָ לְכָף!'"  
 (הַמִּשְׁרָ יִבּוֹא בַעֲזוֹ"ה)



הַמִּשְׁרָ 'מַגְלָה עֲמוּקוֹת' מַעֲמוּד כּו

הוּא לְלַמֵּד אֲצֵלוֹ, כִּי גַם בְּשַׁעֲהַ שְׂאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא הִזָּה לּוֹמֵד עִמּוֹ לֹא הִיָּה מַגְבִּיָּה עֵינָיו לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, מִחֲמַת יְרָאָה וּמִחֲמַת עֲנָוָה לֹא הִסְתַּכֵּל בְּפָנָיו.

וּבַעַל-דָּבָר הַזֶּה הִיָּה בָּא תְּחִלָּה לְהַב"ח (הַבֵּית חַדָּשׁ) זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה, וְאָמַר לוֹ שְׂרִיפָה לְלַמֵּד עִמּוֹ קִבְלָה, כִּי מִן הַשְּׂמִים שֶׁלְּחוּהוּ אֲצֵלוֹ, כִּי "מַגִּיד" הוּא כְּמוֹ לְהַ"בֵּית יוֹסֵף". וְאָמַר לוֹ הַב"ח, שְׂיִתֵּן לוֹ שְׁהוֹת שְׁלוֹשָׁה יָמִים, כִּי לְדָבָר זֶה צָרִיךְ הַכְּנָה גְדוֹלָה, וְהִנִּיחַ לוֹ. וְהַב"ח הִיָּה מְתַפַּלֵּל לְהוֹדִיעַ לוֹ אִם רָאוּי לְכָף, אוֹ לֹא, וְלֹא הָיוּ מוֹדִיעִים לוֹ. וְהַשְּׂתַטַּח עַל קִבְרֵי אֲבוֹתָיו לְהוֹדִיעַ לוֹ. בְּלִילָהּ בָּא אָבִיו שֶׁל הַב"ח וְאָמַר לוֹ שֶׁלֹּא יִלְמַד אֲצֵלוֹ.

לְאַחַר ג' יָמִים בָּא הַבַּעַל-דָּבָר אֲצֵלוֹ וְאָמַר לוֹ, צֵא מִמֶּנִּי! וְהִלֵּךְ אֶל הַ"מַּגְלָה עֲמוּקוֹת" וְאָמַר לוֹ, שֶׁהוּא רוֹצֵה לְלַמֵּד רְזִין עֲלִיוֹנִים, וְעִתִּידוֹת, וְקִבְלָה מְעֻשִׂית, וְהִיָּה מִצַּר לוֹ. וּבַעַל הַ"מַּגְלָה עֲמוּקוֹת" הַזֶּה, שָׂכַח מֵהַ שְׂאֵמַר לוֹ אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא מְכַבֵּר, מֵהַסִּימָנִים לְבִדּוֹק אוֹתוֹ, וְהִיָּה מִתְחִיל לְלַמֵּד עִמּוֹ. וּבַעַל הַ"מַּגְלָה עֲמוּקוֹת" בְּתוֹךְ הַלְמוּד הַבֵּין שְׂאֵינוֹ מִן הַקְּדוּשָׁה, וְהִיָּה מַגְבִּיָּה עֵינָיו לְהִסְתַּכֵּל בְּפָנָיו. וְזָכַר אֲשֶׁר אָמַר לוֹ אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא, וְאָמַר לוֹ שֶׁהוּא רוֹצֵה לְבִדּוֹק אוֹתוֹ. וּבִדָּק אוֹתוֹ, וּמָצָא אֶת הַסִּימָנִים שֶׁהוּא אֵינוֹ מִן הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא רָצָה לְלַמֵּד עִמּוֹ.

וְאַחַר כָּף הִלֵּךְ אֶל הַט"ז, וְאָמַר הַט"ז זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה, שְׂאֵינוֹ צָרִיךְ לְלַמֵּד עִמּוֹ. אַחַר כָּף הִיָּה מְתַלַּכֵשׁ בְּשִׁבְתֵי צְבִי יִמַח שָׁמוֹ, וְגִדּוּלֵי עוֹלָם הָיוּ בְּהַסְכָּמָה עִמּוֹ וְכו'. וְשָׁלַח אֶל הַט"ז דְּבָרִים שְׂבִינוֹ לְבִינוֹ שְׂאֵינוֹ יְדוּעַ לְשׁוּם אָדָם, כְּדֵי לְהַסְכִּים עִמּוֹ, וְלֹא רָצָה הַט"ז. וְשָׁלַח לוֹ בָּנוּ וּשְׁנֵי בְנֵי אָדָם לְבִדּוֹק אוֹתוֹ, הַמִּשְׁרָ בַעֲמוּד ל





## ספר

# מִזְבַּח הַרְבִּים בְּהַלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס  
גודל מעלת שְׁכַר המִזְבַּח אֶת הַרְבִּים

מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבֵּלָה ומדוּרֵי שִׁים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּים ספרים לְהַזְהִיר אֶת  
הַרְבִּים, או שְׁנוֹתוֹן כֶּסֶף לְהַדְפִּים

ג. יש בנמצא כתב יד שהגה"ק הנ"ל זצוקללה"ה ציין בו ציונים וחידושים בקיצור נמרץ בראשי פרקים על כל התנ"ך והמדרשים ש"ס, שו"ע, פוסקים, ראשונים ואחרונים ועל תורת הנסתר, ויותר על פיענוחם באריכות להוציאם לאור עולם, בגלל טרדותיו המרובות שהיה מוטרד ועוסק בהצלת כלל ישראל.

ד. ידוע גם כן שהתבטא פעם שהיתה לו היכולת לסיים הרבה פעמים את הש"ס, כמו כן היה בידו לחדש חידושים נפלאים על הש"ס כולו ולהעלותם על הכתב, וביטל תלמודו וחידושיו משום "עת לעשות לה' הפרו תורתך".

ה. קטע מכתב הרהגה"צ אבד"ק סערדעהעלי (נכד המחבר) להוצאת ספר הקדוש משכיל אל דל חלק ראשון בפעם הרביעית בעיר טירנוי.

ב"ה, דונאסערדאהעלי, יום ה' לס' כי ברוך הוא, ויתן ה' ברכה לפ"ק הלא כל ספה"ק מפורסמים בעולם בכל קצוי תבל לשבח ולתהלה וסגולה רבה וגדולה ללמוד מתוך ספה"ק שנכתבו בלהבת אש ורוח הקודש, וכמה עובדי ידענו איך פעלו חיבוריו הקדושים לכל רואי ולומד בתוכם, ועשו רושם גדול עליהם והרבה חזרו בתשובה שלימה על ידי. אמנם אין כאן מקומו לפרטם - ואל תתמה על זה איך אותיות נדפסות יכולים לעשות רושם גדול כ"כ ולירד לחדרי לב רואיהם!?! תא שמע מה שסיפר לנו כ"ק אאמו"ר הגה"ג רש"ל זצ"ל שכאשר היו כמה שעות קודם הסתלקותו של כ"ק זי"ע אצל מטתו העיד על עצמו שאת כת"י של חיבוריו כתב בדיו שעשה הוא בעצמו ותחת מים להכנת עשיית הדיו לקח דמעת עיניו אשר אספם בסוד ובהסתר מידי יום ביומו ובפרט בלילות לתוך כלי בחתבודדותו כאשר הצטער ובכה תמיד על צער גלות השכינה ועם דיו כזו (דהיינו דמעות עיניו) כתב חיבוריו. וע"כ אין שום חידוש כל מה ששמענו ועין בעין ראינו עד כמה עשו דבריו הקדושים רושם אצל שומעיו וכל רואי ולומדי ספריו.

הק' היילל וויינבערגער אב"ד דפה סד"ה והגליל יע"א, נכד הגה"ק מרן המחבר זי"ע ועכי"א



זוהר  
השבת



הגה"ק רבי הלל זצוקללה"ה הציל את כלל ישראל בדורו שלא ילכדו ברשת הנעאלאגען

ו. בעתון מחזיקי הדת מיום י"ב סיון תרנ"א, כותב הרב ר' ישראל יונתן בנימין כהנא מקלויזנבורג, שבקונגרס שהיה בפעסט נגד הנאולוגען אשר כמה גדולי הדור הסכימו לפשר עמם, אם כי מחשבתם היתה לשם שמים למען השלום, אבל הצדיק רבי הלל ליכטענשטיין מקאלאמייא מהר לבא לאסיפה, כשופר הרים קולו להזהיר את הרבנים להציל שה פזורה מרשת מהרסי הדת אשר טמנו לנו, ומספר שה "כתב סופר" ז"ל אמר לו שאלמלא רבי הלל היו כמעט מתפשרים אתם, שבחלקלקות לשונם היו מתעים את אחנו בני ישראל, אבל הצדיק רבי הלל נסע מעיר לעיר והלהיב את העם להזהר שלא ילכדו במצודתם.



המשך 'מגלה עמוקות' מעמוד כח

וְאָמַר לָהֶם, אִם יֵרָאוּ שְׂעוּבָר עַל דְּבָרֵי חֲכָמִים כָּל שֶׁהוּא, יִדְעוּ שֶׁשֶׁקֶר הוּא. וְהָיוּ רוֹאִים אוֹתוֹ שֶׁהוּא עוֹבֵר עַל דְּבָרֵי חֲכָמִים שֶׁיִּשְׁוּ פְּרָקְדוֹ, וְהָיוּ צוֹעְקִים שֶׁשֶׁקֶר הוּא, וְדְבָרֵיהֶם אֵינָם נִשְׁמָעִים.

וּמַחֲמַת זֶה בָּאוּ צְרוֹת גְּדוֹלוֹת עַל יִשְׂרָאֵל. וְה' יִתְבָּרַךְ יַצִּילֵם מִכָּאן וְהִלָּא. עַד כָּאן שֶׁמְעַתִּי.

(הרב הצדיק, רבי אריה מרדכי רבינוביץ זכר צדיק לברכה, אב בית דין בני ברק, "קרני ראם" בני ברק תשנ"ה, חלק א' עמוד עה)

(המשך יבוא בעז"ה)

**המאמר הגדול בעולם**  
**בעניני חזונו הקדוש!**

הרבני' קובע: בספר חזונו יצאו בני ישראל מהגלות

**המשכילים יודו**  
**הרקיע**  
**ומגדלי הרבים**  
**כוכבים לעולם ועד**

עמותת "גן עון התחנך" נמסרה למען פורת הטובה הקדושה ונפגעת לא מטרת רוח כלל ועיקר המכירה, אשר שמה לצמחה מטרתו לפישי את לימוד טפח חזונו הקדוש והחדות הישועות בגלילות. תמונת התאורה וליכטול ידורות קטנות מעט שיטתית כהנשנות משה ובנו אליהו הנביא והחשיב יעליא

**3 רבנים לתרומה:**  
- באמצעות כל סוגי כרטיסים האשראלי בטלפון 054-63388-0546  
- בהפקדה לבנק מאז: סניף 198 מספר חשבון 3 564-56-08  
קוד חשבו 47888  
- בשליחת המזומן למקורות "גן עון התחנך" (למוטב בלבד) רחוב גזול לריש 24/8 רמת בית שמש.

**מפעיל החזונו העולמי**  
**שע"י עמותת "גן עון התחנך"**  
רחוב גזול לריש 24/8 רמת בית שמש  
טלפון 054-643884-054  
פקסי: 02-995-1300



## אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי  
מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש  
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל  
קצוות תבל לזקנים עם נערים

בסייעתא דשמיא, כ"ח אדר תש"ע  
לכבוד הגאון הצדיק מזכה הרבים לזיוז הגאולה רבי שלום יהודה גראס  
האדמו"ר מהאלמין שליט"א

ברוך השם יתברך שזכני להיות יושב ועוסק בתורתו יתברך על כל חלקיה.  
ובזכותכם זכיתי לעסק יותר בספרי הזהר הקדוש. "צדקתו עומדת לעד".  
ברצוני להודות ולברך על הדפסת וחלוקת הספרים: אור הזהר, תיקוני זהר,  
וגדולי ישראל וזהר, ממש מלהיבים ומרוממים את הנפש, נפלאים ומהודרים  
מבפנים ומבחוץ. ממש פלאי פלאים. תודה רבה רבה.  
יהי רצון שהשם יתברך יתן לכם כוחות בפועלכם לזיכוי הרבים. ותזכו לאור  
ימים ושנים בטוב ובנעימים להתענג על השם עם כל יוצאי חלציקם ברוב נחת  
דקדושה.

ואפתח בדברי הרמב"ן על פרשת פי-תשא (שמות לד, י): אמר, נגד כל עמך,  
וראה כל העם אשר אתה בקרב. כי הגדולות והנוראות האלה עם משה יעשה  
אותם ובעבורו, והעם יהיו בברית. ולא יתכן לפרש שייבטיח לעשות עם ישראל  
עתה נפלאות אשר לא נבראו מקודם בכל הארץ ובכל הגוים, כי לא נעשו להם  
נפלאות גדולות אחרי זה יותר ממה שנעשה עמהם מתחלה במצרים ועל הים,  
אבל נבראו ונעשו עמהם מתחלה יותר גדולות. אלא שהענין ירמוז אל שכונ  
השכינה בהם, ועל היותו עם משה לכבוד ולתפארת בנעלם ובמופלא, כאשר  
אמר (שם) ונפלינו, וכמו שפרשתי (לעיל לג יד-טז דבור המתחיל אבל). והקדוש  
ברוך הוא יראנו נפלאות מתורתו:

הנה שהשם יתברך לאחר הסליחה לעם ישראל הבטיח שיעשה אתם נפלאות  
אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים. ונפלאות אלו יהיו בתורתו ובהשראת  
שכינתו יתברך ביננו.

בענין שדברנו על הוצאה לאור של תיקוני הזהר עם ביאור הגר"א. חשבתי  
שיהיה תועלת גדולה להוציא לאור גם גירסה של תיקוני הזהר מתוקנת עם פרוש  
ביאור הגר"א ולצדה הביאור. הדבר יקל מאד על אותם "ליטאים" הלומדים בספר  
זה שהוא כידוע קשה מאד בגלל שבוישי הגרסאות והקפיצות ממקום למקום.





כמו כן על ידי הקלדה מחדש של באור הגר"א נתן לעשות מפתח לפניות הגר"א לגמרא ומדרשים. וכך גם בעת למוד הגמרא אפשר לעין במשמעות הסוד של הדברים. אוּדָה לָה אִם תִּשְׁלַח לִי קוֹבֵץ שֶׁל הַתְּקוּנֵי זֶהר כְּדֵי שְׂאוּכַל לְהַתְחִיל מִיַּד בְּעִבּוּדָה בְּסִיעָתָא דְשִׁמְיָא.

כְּדֵי לְהַעֲתִיק כְּמָה מְאָמְרִים מִרְבְּנֵי הַגְּר"א שֶׁהִמְגִּילָה עִמּוּקוֹת אֲמַר סִימְנִים שֶׁל מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ, מְשִׁיחַ הַשָּׁמַיִם, וְהַסִּימְנִים הָאֵלּוּ רָאוּ אֶצֶל אֶצֶל הַגְּר"א ז"ל:  
א. הָעוֹסְקִים בְּרִמְזוֹ וְסוּד אֵין יֵצֵר הָרַע יְכוּל לְהִתְגַּבֵּר בָּהֶם.  
(פִּירוּשׁ הַגְּר"א עַל מְשִׁלֵי ה' י"ח)

ב. פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם חַיִּים לְפָנִימִיּוֹת הַגּוֹף שֶׁהוּא הַנְּפֶשׁ וְהַחִיצוֹנִיּוֹת לְחִיצוֹנִיּוֹת הַגּוֹף, וְהָעוֹסְקִים בְּרִמְזוֹ וְסוּד אֵין יֵצֵר הָרַע יְכוּל לְהִתְגַּרּוֹת בָּהֶם.  
(אָבֹן שְׁלֵמָה פָּרַק ח' אוֹת כ"ו)

ג. הַגְּאֻלָּה לֹא תִהְיֶה, רַק עַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה, וְעַקֵּר הַגְּאֻלָּה בְּלְמוּד הַקְּבָלָה.  
(אָבֹן שְׁלֵמָה פָּרַק י"א אוֹת ג')

ד. שְׂאֵלֹתֵי מִמְנוּ: אֵיךְ הַדְּרָךְ לְצֵאת יְדֵי חוּבָתוֹ הַשְּׁעוּר לְמוּד שְׂאֲמָרוֹ רְבוּתֵנוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָה? וְהַשִּׁיב: לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֶּהר וְשַׁעֲרֵי אוֹרָה כְּדֵי לְהַבִּין קֶצֶת הַכְּפוּיִים בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ, רַק בְּלִי הַפְּרוּשׁ, כִּי הוּא מְבַלְבֵּל וּמְסִיעַ לְעֵגְנוֹ אַחֵר.  
(אָבֹן שְׁלֵמָה פָּרַק י"א אוֹת ג')

וְאִם מְזָה כְּמָה חוּבָה גְּדוּלָה מוּטָלֶת עֲלֵינוּ לְלַמּוֹד סֵפְרֵי הַזֶּהר כְּדֵי לְהִינָצֵל מִתַּחֲלוּאֵי הַדּוֹר, וְכָל הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָהּ בָּזָה.

בְּעֵינֵינוּ שֶׁדִּבְרָנוּ אוֹדוֹת הַסֵּפֶר "מַחֲנֶה דָן" - פִּירוּשׁ עַל כָּל הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ לְרַבִּי שְׁמִשׁוֹן אוֹסְטְרוֹפּוֹלְעֶר. הַסֵּפֶר יֵצֵא כְּנֶרְאָה בְּדִפּוּס בְּחַיֵי הָרַב הַמְּחַבֵּר הַקְּדוֹשׁ, וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים נִלְקַח וְנִגְנַז מֵאֲתָנוּ. יֵשׁ לְשַׁעֵר שֶׁבַסְפֵּר זֶה מְרַבֵּה רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמִשׁוֹן לְפַעֲנַח גַּעֲלָמוֹת מְנַפְּלָאוֹת הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ וְכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל. לִפְיָד נֹכַח לְהִרְאוֹת רְצוֹנָנוּ וְהַשְׁתַּוְקוֹתֵנוּ לְאוֹתָם דְּבָרִים נִפְלְאִים שֶׁכִּבֵּר יֵצְאוּ לְאוֹר הָעוֹלָם וְנַעֲלָמוּ מֵאֲתָנוּ...

בְּאֲמַת רְצִיתִי לְבָרַךְ אֶת כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ הַרְמָה, שְׁיִפּוּצוֹ מְעִיבוֹתֶיהָ חוּצָה, אֲבָל כְּפִי שְׂאֲנִי רוֹאֶה זֶה מוּפָץ כָּל כּוֹחַ חֲזַק בְּכָל הָאָרֶץ, כִּי כְּמַעַט בְּאִיזָה מְקוֹם שְׂאֲנִי הוֹלֵךְ, וְאִם אֶת הַסֵּפֶרִים בְּרוּךְ הַשָּׁמַיִם, וּבְנוֹדָאֵי זֶה זְכוּת הַרְשֵׁב"ו וְהַבְּטָחָתוֹ שֶׁכֹּף יְהֵא טָרִם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, וּמְשִׁמִּים זְכוּ לָכֶם, וְיִתְקַיֵּם בְּדָרָא דִּינָן "בְּדָא יִפְקוּן מוֹ גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וְיֵהֵא רְצוֹן שְׁנִזְכָּה מְהֵרָה שְׁכֶסֶא דְּוָד לְתוֹף יְרוּשָׁלַיִם יִתְכַּוֵּן, וְיִבֵּא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל.

**בְּכַבּוּד רַב:**

**גִּיל פֶּת, מוֹדִיעֵין עִילִית**